

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: SOLAR 6, s.r.o., se sídlem Počernická 96, Praha 10, zastoupená Mgr. Tomášem Matějovským, advokátem se sídlem Poříčí 3a, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 13.12.2010, č.j. 12488-8/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 13.12.2010, č.j. 12488-8/2010-ERU, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2010, č.j. 12488-8/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017227 na výrobu elektřiny se vznikem oprávnění a termínem zahájení licencované činnosti ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (22.12.2010) na dobu 25 let.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný ve správním řízení zahájeném na žádost o udělení licence ze dne 24.9.2010 vedeném podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), udělil osobě zúčastněné na řízení licenci na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Na základě této licence vzniklo osobě zúčastněné na řízení oprávnění k výrobě elektřiny od 22.12.2010 na dobu 25 let. Rozsah podnikání na základě licence byl vymezen celkovým instalovaným výkonem 3,990 MW, provozovna byla vymezena jako „FVE Kojetín“, k. ú. Kojetín, obec Kojetín, a dále zde byly uvedeny konkrétní pozemky.

Žalobce se nyní domáhá zrušení tohoto rozhodnutí žalobou ve veřejném zájmu, jenž je podle jeho názoru dán okolností, že licence byla udělena bez toho, že by pro její vydání byly splněny podmínky.

II. Shrnutí žaloby

Podle žalobce pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že osoba zúčastněná předložila se žádostí seznam provozoven, podle něhož činil celkový instalovaný výkon 10,867 MW a provozovna se nachází v k.ú. Kojetín na pozemcích „parc. č. viz LV 4392 a 4395“. Podle žalobce pak není zřejmé, jak žalovaný dospěl v rozhodnutí k celkovému instalovanému výkonu 3,990 MW. Nesrovnalosti shledává žalobce i ve vymezení provozovny, neboť se rozchází údaje obsažené v rozhodnutí o udělení licence, ve výpisu z katastru nemovitostí pro

LV č. 4392 a 4395, zákresy elektrárny i rozhodnutí Městského úřadu v Kojetíně ze dne 3.11.2010, č.j. MK 10389/2010-VŽPD/Bo, kterým byl povolen zkušební provoz.

Žalovaný se však těmito rozpory nezabýval a neodstranil je. Upravil-li si žádost podle sebe, pochybil. Podle žalobce měl provést ohledání provozovny tím spíše, pokud žádost vykazovala nedostatky.

Podle žalobce také revizní technik ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení č. 10/1/16 provedené ve dnech 20. - 25.10.2010 kvalifikoval venkovní prostory jako zvláště nebezpečné. Osoba zúčastněná na řízení však nedoložila stanovisko Technické inspekce České republiky.

Navíc se revizní zpráva podle žalobce vztahovala jen k některým NN instalacím. Nevztahovala se na NN instalace od měničů dále a na VN instalace (zejména na trafostanici a VN přípojku). Podle žalobce byla také předmětem revizní zprávy pouze DC část a nikoli AC část elektrárny (tedy měniče, rozvodné AC skříně a kabelové trasy AC). Žalobce v replice ze dne 13.5.2014 rovněž poukázal na to, že revizní technik prováděl prohlídku elektrárny ve dnech 20.-25.10.2010, přičemž podle stavebního deníku po tomto datu výstavba elektrárny pokračovala (montovaly se panely a solární kabeláž).

Za této situace nemohl žalovaný uzavřít, že osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů podle § 5 odst. 3 energetického zákona k zajištění licencované činnosti. Ze shora uvedených důvodů tedy žalobce dovozuje, že licence byla udělena, aniž pro to byly splněny podmínky.

Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce (tedy i této žaloby), ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu. Ani v průběhu řízení svůj postoj v zásadních směrech nezměnil.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení ve svých obsáhlých vyjádřeních zpochybňuje existenci závažného veřejného zájmu. Žalobu pokládá za nedůvodnou. Podrobně se vyjadřuje k jednotlivým žalobním bodům a vznáší argumentaci k jejich nedůvodnosti. Poukazuje mj. na to, že původně v žádosti uváděný instalovaný výkon výroby 10,867

MW byl změněn doplněním žádosti ze dne 29.11.2010 na výkon 3,989 MW. Tomu odpovídá jak revizní zpráva, tak rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že jí předložená revizní zpráva prokazuje splnění technických předpokladů, neboť se vztahuje ke konstrukční i výrobní NN části. Revizní zpráva k VN části předkládána být nemusí. Podle vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 15.7.2014 byla revize vykonána později než 20.-25.10.2010. To dovozuje ze skutečnosti, že revizní technik uložil odstranit nedostatky, které byly odstranitelné v řádu hodin, až do 30.11.2010, a také z toho, že jí byla revizní zpráva předložena až 28.11.2010. Následující den (29.11.2010) pak zaslala revizní zprávu žalovanému v rámci doplnění žádosti. Datum provedení revize obsažené v revizní zprávě považuje za chybu v uvedení měsíce.

Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhuje žalobu zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejšími soudem.

V. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 16.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 22.12.2010. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha

nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohraničeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66

odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy

nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence, a na základě provedených důkazů.

Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...*není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...*“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Na základě shora shrnutých výchozích premis se tedy zdejší soud zabýval jednotlivými žalobními body.

Žalobce předně namítal neprokázání technických předpokladů pro udělení licence.

Předně namítá, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licenci vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 5 odst. 9 energetického zákona podrobnosti o finančních a technických předpokladech a způsobu jejich prokazování stanoví pro jednotlivé druhy licencí prováděcí právní předpis.

Podle § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady prokazují:

a) u nových energetických zařízení územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

b) u dokončených energetických zařízení, u kterých se provádí změna v rozsahu podle stavebního zákona, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

c) u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

d) u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím

stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3.8.2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá.

Príslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad. Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní správy; již s ohledem na to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.

Pokud jde o vyjádření Technické inspekce České republiky, které nad rámec správního spisu předložil žalobce, nejde o listinu, z níž by mohlo vyplynout cokoli ke skutkovému stavu; jde o listinu na podporu právního názoru žalobce, která z pohledu

zdejšího soudu nemá prakticky žádný význam (nejvýše z ní může plynout zdroj právního názoru žalobce nebo skutečnost, že shodný právní názor se žalobcem má i někdo jiný – v tomto případě orgán veřejné moci).

Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

Žalobce dále zpochybňuje revizní zprávu. Předně namítá, že se revizní zpráva netýká celého zařízení, nýbrž jen určité části NN, přičemž VN část předmětem revize nebyla. Byť žalobce při jednání uvedl, že na této námitce netrvá, považuje soud za vhodné se k ní vyjádřit.

Pokud jde o požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému, tak ten ze žádného právního předpisu neplyne, nadto nejde ani o požadavek rozumně dovoditelný. Je nepochybné, že smyslem doložení splnění technických předpokladů pro udělení licence je doložení toho, že žadatel disponuje konkrétním energetickým zařízením, které lze bezpečně a spolehlivě využívat – v posuzované věci k výrobě elektřiny v její výrobně. Výrobnou elektřiny je podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Ve vztahu k takové výrobně elektřiny se tedy pro účely licenčního řízení předkládá revizní zpráva podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. VN částí (tedy ve skutečnosti přípojkou do stanice vysokého napětí) je přitom podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení. Tato přípojka tedy není samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí; je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny odlišně. Prokazovat splnění technických předpokladů pro přípojku by též nekorespondovalo s tím, že ve vztahu k této přípojce není třeba podle § 4 energetického zákona prokazovat vlastnické ani užívací právo (není-li samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí). Nebylo tedy třeba, aby osoba na řízení zúčastnění dokládala revizi pro přípojku (pro VN část).

Žalobce však také namítá, že se revizní zpráva nevztahovala ke všem NN částem a že i po vykonání revize docházelo k výstavbě elektrárny (k montování panelů a kabeláže).

Pokud jde o druhou část této námitky (tj. že po vykonání revize docházelo k výstavbě elektrárny a revizní zpráva tak není pravdivá), tak tu žalobce skutečně uplatnil v takto konkrétní rovině až v replice podané soudu 13.5.2014, tedy po lhůtě k podání žaloby podle § 72 odst. 2 s.ř.s., která uplynula dne 22.12.2013. Dříve (v žalobě, resp. ve lhůtě pro její podání) to takto výslovně netvrdil. V žalobě však žalobce zmiňoval nesplnění technických předpokladů (str. 5 žaloby) a dokončování stavby elektrárny až během licenčního řízení, přičemž z předkládaných dokladů

dovozoval nedokončenost elektrárny (str. 4 žaloby). Takto uplatněná tvrzení jsou podle zdejšího soudu žalobním bodem, v němž je v dostatečné míře konkrétnosti tvrzeno, že elektrárna byla dokončována až během licenčního řízení a žadatel o licenci neprokázal technické předpoklady (tj. nepředložil veškeré podklady, které je k prokázání technických předpokladů třeba předložit – rozhodnutí stavebního úřadu a řádnou revizní zprávu). Jestliže pak v replice žalobce tuto argumentaci doplnil tak, že v době zpracování revizní zprávy (konec října 2010 – tedy v období běžícího licenčního řízení) nebyla elektrárna dokončena a revizní zpráva tedy nemůže prokazovat splnění technických předpokladů, nejedná se o nepřipustné rozšíření žaloby, nýbrž o konkretizaci žalobního bodu, v němž žalobce namítal, že elektrárna byla dokončována během licenčního řízení (to bylo zahájeno doručením žádosti dne 29.9.2010 a ukončeno udělením licence dne 13.12.2010) a žalobce neprokázal technické předpoklady.

Z revizní zprávy (Ev. č. 10/1/16) zpracované Miroslavem Hasalem vyplynulo, že revize byla provedena dne 20.-25.10.2010. Revizní zpráva se vztahovala k akci: Fotovoltaická elektrárna Kojetín (3600 MW), část: „FV pole – rozvody DC“. Rozsahem revize je „instalace a zapojení kabeláže DC obvodů na venkovní ploše (svorkové skříně, kabelové trasy, uzemnění a pospojování)“. Dále je zde uveden údaj o výkonu elektrárny: 3,989 MWp (na straně DC) a 3,600 MW (na straně AC). V části označené jako „popis“ je uvedeno, že „součástí revize jsou svorkové krabice, sdružovací skříně s přepětovou ochranou, rozvaděč s pojistkovými odpínači, napojení střídačů a kabelové rozvody. FVE je vytvořena z panelů ve větvích sdružených do Sub-Combiner Boxů, které jsou připojeny do centrálních střídačů SATCON 500 kW a SATCON 250 kW přes odpojovací skřín s pojistkovými odpínači“. Dále je zde mj. uvedeno, že byla provedena prohlídka a kontrola uložení vodičů mezi stringy FV panelu a Sub-Combiner boxu. V tabulce jsou pak popsány typy a délky kabelů a odkud a kam vedou. V části označené „Kam“ je uvedeno SATCON 14 – 21.

Vyhotovení revizní zprávy, které žadatel o licenci předložil v licenčním řízení žalovanému, obsahovalo na závěr popis dvou závad, které měly být odstraněny do 30.11.2010. Na tomto vyhotovení je v kolonce „investor“ na razítku uvedena obchodní firma osoby na řízení zúčastněné.

Vyhotovení revizní zprávy, které bylo předloženo stavebnímu úřadu v rámci kolaudačního řízení, obsahovalo na závěr popis pěti závad, které měly být odstraněny do 30.11.2010. Navíc byly uvedeny body: „3) Provést označení kabelových zíl (70 a 95 mm) podle dokumentace. 4) Dokončit druhý obvod uzemnění u střídačů SATCON. 5) Provést kontrolu izolačního obvodu s nízkým izolačním stavem“. Na tomto vyhotovení je v kolonce „investor“ na razítku uvedena obchodní firma CE Solar s.r.o. (zhotovitel elektrárny).

Ze stavebního deníku stavby FVE Kojetín, který předložil žalobce, vyplynulo, že 26.10.2010 probíhala mj. „montáž solárních panelů na SATCON 20“, „montáž pospojování (střídače), zapojování solárních kabelů“. Dne 27.10.2010 probíhala „montáž FVE panelů 640 ks“. Dne 28.10.2010 byl uskutečňován mj. „převoz FV panelů z jižní části a montáž FV panelů (1020 ks)“. Dne 29.10.2010 bylo namontováno 1440 panelů a docházelo k zapojování stringů. Dne 1.11.2010 probíhalo „dokončování montáže FV panelů a zapojování stringů“. K zapojování stringů docházelo i následující dny (2., 3., 4. a 5.11.2010). Dne 6., 7. a 8. 11.2010 probíhala „montáž FV panelů na SATCON č. 14“. Dne 26.11.2010 bylo dovezeno „1512 ks panelů Suntech 275 Wp“. Dne 29.11.2010 proběhl „rozvoz panelů u SATCONU 15“. Dne 30.11.2010 bylo dovezeno 504 „panelů 275 Wp“ a probíhala „montáž panelů na SATCON 15“ a „montáž solárních kabelů na nově zapojených panelech na SATCONU 15“. Tato montáž pokračovala i ve dnech 1., 2., 3. a 6. 12.2010.

Z uvedeného plyne, že podle zápisů ve stavebním deníku probíhala montáž panelů a kabeláže skutečně po datu, který je v revizní zprávě uveden jako termín provedení revize, a to v takovém rozsahu, že se nemohlo jednat o opravy či úpravy poškozených panelů. Žádnou rozsáhlou reklamaci či výměnu přitom osoba na řízení zúčastněná netvrdí ani nedokládá. Současně se nejednalo ani o přípravu dalšího rozšíření elektrárny nad rámec udělení licence, jak namítá osoba na řízení zúčastněná, neboť stavební deník hovoří mj. o pracích na SATCON 14 a 15, k nimž se také předmětná revizní zpráva vztahuje.

Soud se přitom neztotožnil s osobou na řízení zúčastněnou v tom, že by toto datum bylo v revizní zprávě uvedeno nesprávně. Předně je třeba uvést, že tuto skutečnost uvedla osoba na řízení zúčastněná až ve vyjádření ze dne 15.7.2014, přičemž v předchozím vyjádření ze dne 2.4.2014 v reakci na chybu v psaní v žalobě (žalobce na jednom místě žaloby nesprávně uvedl, že revize byla provedena 20.-25.12.2010) uvedla, že revizní zpráva byla vyhotovena ve dnech 20.-25.10.2010. Dovojuje-li osoba na řízení zúčastněná chybu v měsíci provedení revize z toho, že jí byla revizní zpráva předložena až 28.11.2010, nejedná se o skutečnost, která by údajnou chybu v psaní mohla potvrdit. Revizní zpráva byla tohoto dne osobě na řízení zúčastněné zaslána zhotovitelem. To však neznamená, že ji zhotovitel neměl k dispozici dříve, a už vůbec to neznamená, že byla revize vykonána 20.-25.11.2010 (tedy od soboty do čtvrtka). Rovněž skutečnost, že revizní technik stanovil lhůtu pro odstranění závad do 30.11.2010, nijak nepotvrzuje údajnou chybu v psaní. Spíše naopak. Byla-li by revize skutečně vykonána 20.-25.11.2010, je zřejmé, že by revizní zpráva mohla být zpracována až po vykonání revize, tj. nejdříve 25.11.2010. I kdyby téhož dne, resp. v noci byla předložena zhotoviteli (což však není pravděpodobné), měl by zhotovitel k odstranění závad toliko 5 dní (přičemž by do této lhůty spadl víkend). Byť by se jednalo o závady odstranitelné v řádu hodin, jak tvrdí osoba na řízení zúčastněná, je pravděpodobné, že by revizní technik na jejich odstranění poskytl zhotoviteli lhůtu delší (v řádu týdnů). Tím spíše pokud ve skutečnosti netrpěla

elektrárna toliko dvěma okruhy závad, ale pěti, jak vyplynulo z vyhotovení revizní zprávy, které bylo obsaženo ve spisu stavebního úřadu.

Soud tedy má za to, že nebylo zpochybněno, že revize byla provedena ve dnech 20.-25.10.2010 (od pondělí do soboty), jak je uvedeno v revizní zprávě. Současně z provedeního dokazování vyplynulo, že v době provedení revize nebyla elektrárna ještě dokončena. To plyne jednoznačně ze stavebního deníku (jehož správnost a pravost nikdo nezpochybnil), podle něhož se po provedení revize montovaly a zapojovaly panely (více než 3500 ks) i kabely do stringů. Skutečnost, že v době provedení revize nebyly namontovány veškeré panely, ostatně plyne i z revizní zprávy, která se vůbec k množství, typu a výkonu jednotlivých namontovaných panelů nevyjadřuje a nemohla tedy fakticky stav revidovaného zařízení dokládat.

Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani čestné prohlášení revizního technika, které předložila osoba na řízení zúčastněná. Tímto prohlášením soud nedokazoval pro jeho nadbytečnost. Soud je totiž toho názoru, že pokud by elektrárna byla v době provádění revize dokončená a osazena panely, nepochybně by revizní technik ve zprávě tuto skutečnost zmínil, resp. panely popsal. To však neučinil. Rovněž je s podivem, že se revizní technik v tomto prohlášení nijak nevyjádřil k údajnému nesprávnému datu provádění revize, jehož se osoba na řízení zúčastněná tak usilovně dovolává. Argumentace o tom, že revize byla provedena a revizní zpráva byla vytvořena o měsíc později, než je v ní uvedeno, přitom tvoří podstatnou část obrany osoby na řízení zúčastněné.

Stejně tak soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz fotodokumentací předloženou osobou na řízení zúčastněnou. Z fotografií totiž není zřejmé, kdy byly vyhotoveny ani co přesně se na nich nachází. Navíc, i kdyby soud přisvědčil argumentaci osoby na řízení zúčastněné, nijak nemohou prokázat bezpečnost elektrárny k datu udělení licence.

To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k revizním zprávám ze dne 21.10.2011 a 25.11.2014, které osoba na řízení zúčastněná předložila. Byť vyhláška č. 426/2005 Sb. požaduje bezpečnost elektrárny prokázat revizní zprávou, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 6 As 173/2014-186, www.nssoud.cz, připustil, že revizní zprávu lze nahradit znaleckým posudkem, „*avšak pouze pokud je znalecký posudek vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti*“. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ztotožnil s názorem žalovaného, že „*není možné regresně znaleckým posudkem posoudit bezpečnost energetického zařízení ke konkrétnímu datu v roce 2010, kdy znalec může vycházet toliko z listinných důkazů, nikoliv ze skutečného stavu elektrárny v roce 2010*“. Je tedy zřejmé, že bezpečnost elektrárny může prokazovat jak revizní zpráva, tak znalecký posudek, avšak musí být vyhotoveny v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti elektrárny (tj. nejpozději k datu vydání napadeného rozhodnutí). Revizní zprávy z let 2011 a 2014 tedy

nemohou bezpečnost elektrárny k 13.12.2010 (k datu vydání rozhodnutí o udělení licence) prokazovat, neboť byly vyhotoveny později.

Je tedy třeba uzavřít, že prokázat technické předpoklady je žadatel o udělení licence povinen mj. dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi). Je přitom zřejmé, že se tato revizní zpráva musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její NN části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby, které přímo souvisí s elektrickou bezpečností zařízení. Obecně lze tolerovat pouze nedokončení těch částí stavby, které přímo či nepřímo nesouvisí s elektrickou částí fotovoltaické elektrárny, tedy např. osetí ploch, parkové a některé terénní úpravy. V případě fotovoltaických panelů je nutné doložit zapojení všech panelů jak do elektrického obvodu, tak doložit funkčnost ochranného pospojování kovových částí modulů. Bez finálně instalovaných fotovoltaických panelů nelze dokončit část revize týkající se stejnosměrné části fotovoltaické elektrárny.

Revizní technik tedy musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Není sice povinen revidovat fotovoltaické panely jako hotové výrobky, ale nepochybně musí kontrolovat příslušná zapojení panelů a též to, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází). Revizní zpráva je totiž jediným dokladem (vedle samotné žádosti o licenci, resp. její přílohy – seznamu provozoven), z něhož se podává výkon elektrárny. Je tedy nezbytné, aby revizní technik, který ve zprávě shledává bezpečnost elektrárny a tuto zevrubně popisuje, elektrárnu na místě viděl a zkontroloval mj. i to, zda je osazena panely a jakými.

V daném případě však bylo prokázáno, že v době provedení revize nebyla elektrárna dokončena a revizní zpráva tak není dostatečným podkladem, který by prokazoval splnění technických předpokladů.

Osoba na řízení zúčastněná tedy neprokázala splnění technických předpokladů, neboť nepředložila před vydáním licence řádnou revizní zprávu na celé zařízení. Licence tak byla udělena v rozporu se zákonem.

Za situace, kdy soud shledal, že revizní zpráva nebyla způsobilým podkladem pro prokázání technických předpokladů, nebylo již třeba, aby se dále zabýval tím, zda se týkala i AC částí elektrárny či nikoli.

Vzhledem k uvedenému nebylo ani třeba, aby se soud věnoval tomu, zda byla provozovna vymezena v souladu se žádostí, resp. jejím doplnění či nikoli. K odstranění případných nejasností bude mít prostor žalovaný v novém řízení.

Žalobce dále namítal nesrovnalosti ohledně instalovaného výkonu, který neodpovídal žádosti o udělení licence.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že v příloze k žádosti o licenci nazvané „Seznam jednotlivých provozoven“ je uvedeno, že celkový instalovaný výkon provozovny je 10,867 MW. Ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení je uvedena energetická bilance na straně DC 3,989 MWp. V rozhodnutí o povolení zkušebního provozu ze dne 3.11.2010, č.j. MK 10389/2010-VŽPD, je uvedeno, že žádost o povolení zkušebního provozu byla podána s nižším výkonem, než byl uveden v žádosti o stavební povolení (tento výkon však v rozhodnutí konkretizován není).

Z uvedeného plyne, že žalovaný udělil licenci pro elektrárnu s nižším výkonem, než žalobce požadoval v žádosti. Soud však nesouhlasí se žalobcem, že není zřejmé, na základě čeho k výkonu 3,990 MWp dospěl. Zmíněný výkon elektrárny totiž po zaokrouhlení na dvě desetinná místa plyne ze zprávy o výchozí revizi (ta uváděla výkon 3,989 MWp). Celkový instalovaný výkon elektrárny totiž musí vyplývat nejen ze žádosti o udělení licence, nýbrž především z revizní zprávy, kterou je dokládáno splnění technických předpokladů. V posuzované věci však z revizní zprávy nelze jako z podkladu rozhodnutí o udělení licence vycházet, neboť byla zpracována v době, kdy elektrárna ještě nebyla dokončena. Za této situace nelze než uzavřít, že pro závěr o celkovém instalovaném výkonu 3,990 MW neměl žalovaný žádný podklad. Nelze-li tedy v posuzované věci celkový instalovaný výkon elektrárny z ničeho zjistit, bude na žalovaném, aby tento nedostatek v novém rozhodnutí odstranil.

VI. Závěr

Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť předložená revizní zpráva nebyla způsobilou technické předpoklady prokázat. Zároveň se jednalo o vadu, kterou nebylo lze odstranit při řízení u zdejšího soudu – neexistuje totiž způsob, jakým by osoba na řízení zúčastněná mohla zpětně prokázat splnění technických předpokladů (předložení řádné revizní zprávy) ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Soud je přitom toho názoru, že s ohledem na předložení nepravdivé revizní zprávy (revizní zprávy vyhotovené v době, kdy elektrárna nebyla dokončena) nemohla být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence ani osoba zúčastněná na řízení, neboť věděl, kdy byla revize vykonána a v jakém stavu v rozhodnou dobu elektrárna byla (tj. že nebyla dokončena). Existenci dobré víry osoby na řízení zúčastněné výrazným způsobem také vyvrací dvě „verze“ téže revizní zprávy, z nichž jedna byla předkládána v licenčním řízení a jiná v řízení před stavebním úřadem. Skutečnost, že na jedné verzi je v kolonce investor uvedena osoba zúčastněná na řízení, zatímco na druhé CE Solar s.r.o. (zhotovitel elektrárny) nepovažuje soud za podstatnou. Byla to totiž osoba na řízení zúčastněná, kdo žalovanému (jako žadatel o licenci) i stavebnímu úřadu (jako stavebník) různé verze revizní zprávy předkládal.

Vzhledem k tomu soud dospěl k závěru, že v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nenáleží (a z obsahu spisu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly); to náleží žalobci, na něhož zdejší soud hledí jako na procesně úspěšného. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalobci náhrada žádných nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala, a to ani s přihlédnutím k tomu, že na osobu zúčastněnou na řízení fakticky přešlo břemeno spočívající v obhajobě rozhodnutí žalovaného. Úspěšnost osoby zúčastněné na řízení tak v tomto ohledu dovozovat nelze.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24.9.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu